

SARAH J. MAAS

SRDCE Z LADU. VÔLA Z OCELE. JEJ MENO
JE CELAENA SARDOTHYEN

TRÓN
Lo
SKLA

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

séria Trón zo skla
TRÓN ZO SKLA
KORUNA Z TEMNOTY

SARAH J. MAAS

TRÓN
LO
SKLA

SRDCE Z L'ADU. VÔLA Z OCELE. JEJ MENO
JE CELAENA SARDO THIEN

slovar

Text copyright © Sarah J. Maas 2012
Map copyright © Kelly de Groot 2012
Cover illustration © Talexi
Background image © Shutterstock
Translation © Elena Guričanová 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015

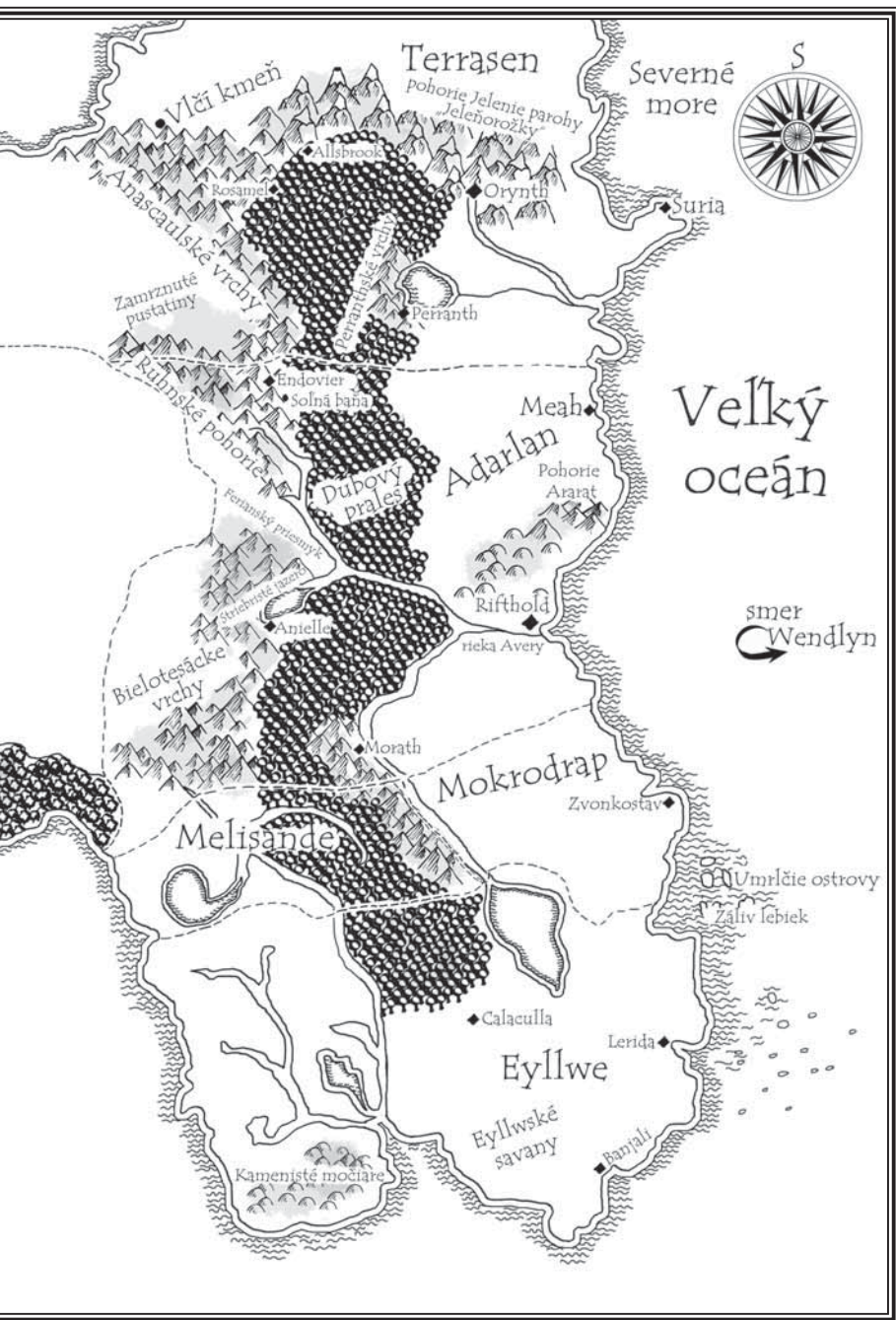
ISBN 978-80-556-1295-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Venujem všetkým čitateľom zo stránky FictionPress,
ktorí so mnou držali od začiatku a zostávajú mi verní
aj dlho po tom, ako sa dozvedeli koniec.
Ďakujem vám za všetko.*

Erilea

VÝSLOVNOST

MENÁ:	MIESTA:
Celaena Sardothien [selejna sardotien]	Eyllwe [ílvej]
Chaol Westfall [kejol westfól]	Erilea [erílja]
Dorian Havilliard [dórien heviljárd]	Terrasen [terasen]
Nehemia Ytger [nehímia jetger]	Adarlan [adarlen]
Kaltain Rompier [kaltejn rompíai]	Endovier [endouvír]
Arobynn Hamel [erouben hemel]	Orynth [orint]
Elentiya [ellentíja]	Annielle [enníel]
	Melisande [melissend]
	Wendlyn [vendlin]

Za rok otroctva v soľnej bani Endovier si Celaena Sardothien už zvykla, že ju všade vodia v reťaziach a postrkujú špičkou meča. S ostatnými tisíckami otrokov tam zaobchádzajú podobne, akurát na ceste z bane a späť ju vždy sprevádza poltucet stráží navyše. Na najslávnejšiu nájomnú vrahyňu z Adarlanu predsa treba dávať výnimočný pozor. Nečakala jedine muža v čiernom plášti s kapucňou, ktorý jej teraz kráčaľ po boku.

Pevne jej zvieral rameno a vláčil ju po nablýskanej budove, v ktorej bývala väčšina úradníkov a dozorcov z Endovieru. Blúdili po chodbách a hore-dolu po schodoch, motali sa dokola, aby jej nezostala ani najmenšia šanca, že sama nájde cestu von.

Jej sprievodca istotne sledoval práve tento cieľ, Celaene nemohlo uniknúť, že v priebehu niekoľkých minút vyšli aj zišli po tom istom schodisku a zbytočne sa poprechádzali po niekoľkých poschodiach s rovnakým pôdorysom.

Keby sa úprimne nesnažil, aj by sa urazila. Orientáciu predsa nestratí tak ľahko.

Vošli do nezvyčajne dlhej chodby, ticho narúšali len ich kroky. Muž, ktorý ju držal, mal vysokú, atletickú postavu, ale celú tvár skrýval pod kapucňou. Zrejme ju to malo zmiatť a vystrašiť. Keď naklonil hlavu smerom k nej, bleskovo sa naňho zaškerila. Nech vidí, že ju nejaký čierny plášť nevyvedie z miery! Znova pozeral dopredu a ešte zosilnil železné zovretie.

Trochu jej to polichotilo, hoci stále netušila, čo sa deje, ani prečo na ňu čakal rovno pri banskej šachte. Po celodennom dolovaní kamennej soli z útrob kopca jej po-

hľad na cudzinca obklopeného šiestimi strážcami vôbec nezlepšil náladu.

Potom však začula, ako sa predstavil jej dozorcovi: Chaol Westfall, kapitán kráľovskej gardy. Zrazu sa jej zda-
lo, že na ňu padá obloha, zozadu sa na ňu valia hory a zem sa jej vlní pod nohami. Už dávno nepocítila strach, nedo-
volila si to. Každé ráno si v duchu opakovala slová *nebu-
dem sa báť*. Vďaka nim sa jej myseľ za posledný rok ohla,
ale nezlomila, nerozsypala sa na kúsky v temnote baní.
Nedala však na seba nič poznať, kapitán to nesmel vedieť.

Celaena si pozorne obzrela ruku, ktorá ju držala za ra-
meno. Kapitánova čierna kožená rukavica istým spôso-
bom ladila so špinou na jej tele.

Voľnou rukou si upravila zamazanú tuniku a potlačila
vzdych. Fáralo sa ešte pred svitaním a von z bane sa dosta-
li až po západe slnka, prirodzené svetlo si teda veľmi ne-
užila. Jej pokožke už viditeľne chýbalo, pod vrstvou špiny
bola príšerne bledá. Pravda, kedysi vyzerala príťažlivo, do-
konca krásne... ale na tom už predsa nezáležalo.

Keď zabočili do ďalšej chodby, pre zmenu si prezrela vy-
leštenú rukoväť cudzincovho meča, zdobila ju soška orla
s rozťahnutými krídlami. Kapitán zachytil jej pohľad a voľ-
nou rukou zlatú hlavu sošky zakryl. Celaena opäť mykla
kútikmi úst.

„Ste ďaleko od Riftholdu, kapitán,“ podotkla a odkašľa-
la si, „prišli ste s tou armádou, čo tu pred chvíľou du-
potala?“ Nazrela do temnoty pod jeho kapucňou, ale nič
nerozoznala. Na tvári však zacítila jeho pohľad, ako ju po-
sudzuje a hodnotí. Nesklonila hlavu. Z kapitána kráľov-
skej gardy by bol zaujímavý protivník. Možno by stál aj
za trochu námahy.

Napokon sňal ruku z hlavice meča a zahalil orla do zá-
hybu plášťa. Keď sa látka pohla, Celaena si na jeho tunike
všimla zlatého wyverna – vtákojaštera s dračou hlavou.
Kráľovský erb.

„Prečo by ti malo záležať na adarlanskej armáde?“ odpovedal otázkou. Potešilo ju, že opäť počuje človeka, ktorý má podobne kultivovaný prízvuk ako ona a vie zo seba dostať zložitejšiu vetu. Hoci je to hnusný grobian.

„Len tak,“ pokrčila plecami.

Potichu, ale zlostne zavrčal. Ešte väčšími by sa jej páčilo, keby mohla mramorovú dlážku pokropiť jeho krvou. Už raz načisto stratila sebaovládanie, keď si dozorca vybral veľmi nevhodný deň na to, aby ju výnimočne potrápil. Dobre si pamätala pocit, s ktorým mu zaborila krompáč do brucha, a lepkavú krv na vlastných rukách a tvári. Dvoch strážcov by v mihu odzbrojila. Dopadol by kapitán gardy lepšie než jej bývalý dozorca? V hlave si premietala rôzne scenáre a znovu sa naňho zaškerila.

„Nepozeraj na mňa tak,“ varoval ju a ruka mu zablúdila k meču. Tentoraz Celaena úškrn potlačila. Prechádzali okolo toho istého radu drevených dverí ako pred pár minútami. Keby chcela utiecť, potrebovala by len na najbližšom rohu zabočiť doľava a zbehnúť tri poschodia dolu. Namiesto toho, aby stratila orientáciu, získala dokonalejší prehľad o celej budove. Idioti!

„Poviete mi, kam vlastne ideme?“ spýtala sa sladkým hláskom a odhrnula si z tváre prameň zlepených vlasov. Keď sa nedočkala odpovede, zaťala zuby.

Na chodbách sa každý zvuk ozýval príliš nahlas, nemohla naňho zaútočiť bez toho, aby zburcovala celú budovu. Nezbadala, kam odložil kľúč od jej pút, a šiesti strážcovia by jej iste prekážali. Nehovoriac o reťaziach.

Vošli do chodby, kde zo stropu viseli železné lustre. Za oknami už padla noc, ale tmu presvecovali žiarivé lampáže, Celaena by tak ľahko nenašla tieň, v ktorom by sa dalo skryť.

Z dvora počula spoluväzňov, ako šuchtavo kráčajú k ubytovni. Rinčanie reťazí sa miešalo s ubolenými stonmi do pochmúrneho refrénu. Poznala ho rovnako dobre ako

monotónne pracovné piesne, ktoré si pospevovali celý deň. Občasné sólo biča dotváralo symfóniu násilia, ktorú Adarlan nachystal pre svojich najhorších zločincov, najchudobnejších obyvateľov a otrokov z nedávno dobytých území.

Niektorí sa do väzenia dostali pre obvinenie z čarodejníctva, hoci to nebolo možné, všetka mágia z kráľovstva predsa vymizla. Navyše, v poslednom čase do Endovieru prúdilo čoraz viacej rebelov. Väčšina pochádzala z Eyllwe, poslednej krajiny, ktorá nadvláde Adarlanu ešte vzdorovala. Keď sa z nich Celaena snažila vymámiť nejaké správy, väčšinou na ňu len neprítomne zízali. Striasla sa pri predstave, ako ich asi týrali adarlanskí vojaci, keď ich už stihli zlomiť. Občas uvažovala, či by popravisiko nebolo pre nich lepšie riešenie než otročina v baniach. Či by ona sama neskončila lepšie, keby v tú noc, keď ju zradili, nepadla do zajatia, ale zomrela.

Teraz však premýšľala o naliehavejších záležitostiach. Žeby sa ju konečne chystali obesiť? Zovrel sa jej žalúdok. Jednoznačne bola dosť dôležitá na to, aby na jej popravu osobne dozeral kapitán kráľovskej gardy. Lenže prečo by ju najprv ťahali dovnútra?

Konečne zastali pri dvojítych dverách z červeno-zlatého skla, takých hrubých, že cez ne nevidela. Kapitán Westfall kývol hlavou dvojici strážcov pri dverách. Na pozdrav buchli kopijami o zem.

Kapitán ju zovrel tak pevne, až to bolelo, a pritiahol si ju bližšie. Snažila sa vzdorovať a nohy jej stuhli, ako keby sa premenili na olovo.

„Radšej by si zostala v bani?“ spýtal sa trochu pobavenne.

„Keby ste mi povedali, o čo ide, možno by sa mi až tak veľmi nechcelo brániť.“

„Čoskoro to zistíš.“

Na dlaniach jej vyrazil pot. Zomrie. Konečne sa to stane.

Dvere sa so zavízaním otvorili a odhalili malú trónnu sálu. Väčšinu stropu zaberá sklenený luster v tvare strapca hrozna, diamantovými semienkami svetla zasypával rad okien na vzdialenej stene. V porovnaní s biedou vonku Celaenu pohľad na prepychovú miestnosť zaboľel ako facka. Pripomenul jej, ako Adarlan bohatne z jej driny.

„Pohni sa,“ zavrčal kapitán, konečne jej pustil ramię a voľnou rukou ju sotil dopredu. Celaena sa zatackala, stvrdnutá koža bosých nôh sa jej pošmykla na hladkej dlážke, ale udržala rovnováhu. Obzrela sa a zbadala ďalších šesť strážcov.

Dokopy štrnásť, plus kapitán. Podľa zlatých erbov na čiernych uniformách hneď spoznala osobnú stráž kráľovskej rodiny. Tvorili ju výhradne nemilosrdní vojaci rýchli ako blesk, od narodenia trénovaní zabíjať a ochraňovať svojich zverencov za každú cenu.

Celaena s námahou preglgla, pripadala si nesmierne ťažká aj ľahká zároveň, a pozrela rovno pred seba. Na prezdobenom tróne zo sekvojového dreva sedel príťažlivý mladý muž. Všetci sa naraz uklonili a Celaene zamrelo srdce.

Stála pred korunným princom Adarlanu.

2

„Vaša výsosť,“ oslovil ho kapitán. Vystrel sa z hlbokého úklonu, zložil si kapucňu a odhalil nakrátko ostrihané gaštanové vlasy. Maskoval sa teda len preto, aby Celaenu vystrašil. Už len na ňu by zabral taký úbohý trik! Napriek zlosti však pri pohľade na jeho tvár prekvapene zažmurkala. Vyzeral tak mlado!

Kapitán Westfall nebol výnimočný krásavec, ale jeho mužná tvár a jasné zlatohnedé oči sa jej pozdávali. Pohládila hlavou a zrazu si uvedomila, aká je otrasne špinavá.

„To je ona?“ spýtal sa korunný princ. Celaena sa bleskovo obzrela a zbadala, ako kapitán prikývol. Obaja sa zahľadeli na ňu a čakali, že sa ukloní. Keď naschvál zostala vystretá, Chaol nervózne preniesol váhu z nohy na nohu, princ si s ním vymenil pohľad a nadvihol bradu trochu vyššie.

Hádam sa mu nebude klaňať! Ak ju naozaj chcú poslať na šibenicu, určite nestrávi posledné chvíle života tým, že sa bude niekomu plaziť pri nohách.

Za chrptom jej zahrmtali ťažké kroky a ktosi ju schmatol za krk. Celaena postrehla červené líca a fúziská pieskovej farby, než ju ich vlastník zrazil na studenú mramorovú dlážku. Do tváre jej udrela bolesť, zrak jej preľali záblesky svetla. Boleli ju ruky, v putách sa jej kĺby nevedeli poriadne uložiť. Do očí jej vhrkli slzy, hoci sa ich snažila zadržať.

„Takto sa zdraví tvoj budúci kráľ!“ zahučal na ňu muž s červenou tvárou.

Celaena zasyčala a vycerila zuby, vykrútila krk, aby si obzrela útočníka, ktorý nad ňou kľačal. Ozrutný skoro

ako jej dozorca, v červeno-oranžovom oblečení, ktoré mu ladilo s rednúcimi vlasmi. Obsidiánovočierne oči sa mu zaleskli, keď zosilnil zovretie jej krku. Keby mohla len o kúsok pohnúť pravou rukou, vyhodila by ho z rovnováhy a schmatla by jeho meč... Okovy sa jej bolestivo zaryli do brucha a tvár jej očervenela od zlosti, ktorá jej vrela a bublala v celom tele.

Po nepríjemne dlhom napätom tichu prehovoril korrúnny princ hlasom, z ktorého priam sršala okázalá nuda: „Nevidím dôvod, prečo by ste niekoho mali nútiť do klaňania. To gesto predsa slúži na prejavenie oddanosti a rešpektu.“

Celaena sa naňho pokúsila zaškúliť, ale celé jej zorné pole zaberali čierne kožené čižmy na bielej dlážke.

„O vašej oddanosti nepochybujem, vojvoda Perrington, ale vnucovať Celaene Sardothien váš názor je škoda námahy. Obaja dobre vieme, že moju rodinu vôbec nemá v láske. Predpokladám teda, že ste sa ju snažili pokoriť.“ Odmlčal sa, Celaena by prisahala, že zablúdil pohľadom na jej tvár. „Myslím, že poníženia jej už stačilo.“ Po ďalšej odmlke dodal: „Nechystáte sa na stretnutie s pokladníkom Endovieru? Nerád by som vás zdržiaval, keďže ste merali takú dlhú cestu, aby ste sa s ním osobne stretli.“

Jej mučiteľ pochopil, že ho princ posielal preč, zavrčal a pustil ju. Celaena odlepila líce od mramoru, ale pre istotu zostala ležať, až kým nevstal a neodišiel. Keby sa jej podarilo ujsť, možno vojvodu Perringtona ešte vyhladá a oplatí mu ten srdečný pozdrav rovnakou mincou.

Pomaly vstala, mračila sa na kúsky špiny, ktoré zanechala na inak dokonale vyleštenej dlážke. Cinkanie jej reťazí sa v tichej miestnosti nepríjemne ozývalo. Lenže Celaena sa na svoju bývalú profesiu pripravovala od ôsmich rokov, keď ju kráľ nájomných vrahov našiel polomŕtvu na brehu zamrznutej rieky a odviezol ju do svojho tajného sídla. Nenechá si zraziť sebavedomie, trochu špiny

už vôbec nie. Pozbierala všetku hrdosť, prehodila si dlhý vrkoč cez plece, zdvihla hlavu a pozrela princovi rovno do očí.

Dorian Havilliard sa na ňu usmial s nacvičeným dvorským šarmom. Rozvaloval sa na tróne, bradu si podopieral rukou a zlatá koruna sa mu v tlmenom svetle žiarivo leskla. Na čiernom kabátci sa mu ligotala zlatý kráľovský wyvern, výšivka zaberala celú hrud'. Červený plášť mu v elegantných záhyboch splýval okolo tela aj trónu.

Čosi na jeho očiach ju upútalo, mali výraznú modrú farbu ako moria ďaleko na juhu a zaujímavo kontrastovali s havraními vlasmi. Vyzeral sotva na dvadsať a bol taký krásavec, až ju to nazlostilo.

Princovia si predsa nezaslúžia ešte aj krásu! Sú to hlúpi, odporní, namyslení uľňukanci! Lenže tento... ako sa člen kráľovského rodu opovažuje byť taký príťažlivý?

Preniesla váhu z nohy na nohu. Princ, ktorý si ju takisto obzeral, sa zamračil. „Tuším som ti vravel, že ju máš doviest' čistú,“ povedal kapitánovi. Celaena na okamih pozabudla, že v miestnosti nie sú sami. Obzrela si vlastné handry a zamazanú pokožku a tentoraz nevládala potlačiť záchvev hanby. Z jej bývalej krásy zostal len úbohý tieň.

Jej oči na prvý pohľad vyzerali modré, sivé či dokonca zelené, podľa oblečenia. Súperiacie farby dopĺňal žiarivý zlatý prúžok okolo zreničky. Najväčšiu pozornosť však spravidla púťali jej zlatisté vlasy, ktoré si ešte zachovali zvyšok dávneho lesku. Skrátka, Celaena sa pýšila niekoľkými výnimočnými črtami, čo vyvážili väčšinu priemernejších, a už v ranom veku zistila, že s trochou kozmetiky rozdiely ľahko zmaže a všetko môže vyzerat' rovnako skvele.

Lenže teraz stála pred Dorianom Havilliardom a vyzerala sotva lepšie než žobráčka z ulice. Od hanby jej očerveneli líca.

„Nechcel som zdržovať,“ povedal kapitán a načiahol sa k nej.

Princ pokrútil hlavou. „Aj bez okúpania vidím, že má potenciál.“ Vystrel sa na tróne, stále sústredený na Celaenu. „Myslím, že sme nikdy nemali tú česť zoznámiť sa. Pravdepodobne vieš, že som Dorian Havilliard, korunný princ Adarlanu, a najnovšie už možno aj korunný princ väčšiny Eriley.“

Názov kráľovstva, ktoré už zaberalo takmer celý kontinent, v nej vyvolal vlnu nepríjemných pocitov. Nechala ju, nech sa prevalí, a ignorovala ju.

„A ty si Celaena Sardothien, najslávnejšia nájomná vrahyňa z Adarlanu. Možno aj z celej Eriley.“ Obzrel si jej napäté telo a zdvihol tmavé, dokonale upravené obočie. „Vyzereáš trochu primlado,“ skonštatoval a oprel si lakte o stehná. „Počul som o tebe veľmi fascinujúce príbehy. Ako sa ti páči Endovier po tom prepychu, v ktorom si žila v Riftholde?“

Arogantný somár!

„Som tu najšťastnejšia na svete,“ zahrkútala, ale zaťala päste, až sa jej polámané nechty zaryli do dlaní.

„Zdá sa, že si po roku ešte ako-tak pri živote. Zaujímavé, veď bežne tu väzni vydržia približne mesiac.“

„Záhada nad záhady.“ Zaklipkala očami a upravila si okovy, ako keby to boli čipkované rukavice.

Princ sa obrátil ku kapitánovi. „Podrezaný jazyk, čo ty na to? A nerozpráva spôsobom, aký by človek čakal od spodiny.“

„To by som prosila!“ skočila mu do reči Celaena.

„Vaša výsosť,“ okríkol ju Chaol Westfall.

„Čože?“

„Princa budeš oslovovať vaša výsosť,“ vysvetlil.

Celaena sa naňho posmešne zaškerila a opäť sa obrátila k princovi.

Dorian Havilliard sa na jej veľké prekvapenie zasmial. „Uvedomuješ si, že si otrokyňa? Trest ťa nič nenaučil?“

Keby nebola spútaná, prekrížila by si ruky na hrudi. „Neviem, čo by som sa mala naučiť pri hrdlačení v bani. Akurát tak mávať krompáčom.“

„Pokúsila si sa niekedy utiecť?“

Ústa sa jej pomaly roztiahli do zlomyseľného úsmevu. „Raz.“

Princ zdvihol obočie. „To mi nikto nepovedal,“ prehodil smerom ku kapitánovi.

Celaena sa obzrela ponad plece. Kapitán sa kajúcne pousmial. „Hlavný dozorca mi dnes popoludní oznámil, že došlo k jednému incidentu. Tri mesiace...“

„Štyri,“ opravila ho.

„Štyri mesiace po príchode sa pokúsila o útek,“ dokončil Chaol.

Celaena čakala celý príbeh, ale kapitán podľa všetkého dohovoriť. „To najlepšie vynechal!“ zvolala.

„Čo na tom bolo najlepšie?“ spýtal sa princ, tvár mu skrivilo niečo medzi úsmevom a grimasou.

Chaol fľochoľ na Celaenu a povedal princovi: „Z Endovieru sa nikto nedostane. Kráľ sa postaral, aby ho strážili ľudia, ktorí dokážu zastreliť veвериčku zo vzdialenosti dvesto krokov. Akýkoľvek pokus o útek by sa rovnal samovražde.“

„Lenže ty žiješ,“ podotkol princ.

„Áno.“

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Dorian.

Spomienka jej smazala úsmev z tváre, oči jej stmavli od zlosti. „Praskli mi nervy.“

„Viac nám nepovieš? Nemáš lepšie vysvetlenie na to, čo si spáchala?“ oboril sa na ňu kapitán Westfall. „Zabila dozorcú a dvadsaťtri strážcov, než ju chytili. Takmer sa dotýkala múru, keď ju omráčili.“

„No a?“ nechápal Dorian.

„No a?!“ vyprskla Celaena. „Viete, ako ďaleko je múr od baní?“ Princ na ňu nechápavo pozrel. Zavrela oči a teatrál-

ne vzdychla. „Od vchodu do mojej šachty je to tristošesťdesiattri stôp. Dala som si to odmerať.“

„No a?“ zopakoval Dorian.

„Kapitán Westfall, ako ďaleko sa otroci bežne dostanú, keď sa snažia ujsť?“

„Tri stopy,“ zamrmal. „Stráže v Endovieri človeka väčšinou zastrelia, len čo vykročí z radu.“

Korunný princ mlčal. Taká reakcia sa jej nepozdávala. „Vedela si, že útek sa rovná samovražde,“ zamrmal napokon, všetka veselosť z neho vprchala.

Zamrzelo ju, že múr vôbec spomenula. „Áno,“ prisvedčila.

„No nezabili ňu.“

„Váš otec im prikázal, nech ma držia pri živote čo najdlhšie. Aby som si vychutnala utrpenie, ktoré Endovier tak štedro poskytuje.“ Striasla sa, hoci s teplotou to nemalo nič spoločné. „Nechcela som naozaj ujsť.“

Pozrel na ňu s takou ľútosťou, že by mu najradšej vrazila.

„Zostalo ti veľa jaziev?“ spýtal sa princ. Pokrčila plecami. Silene sa usmial, aby trochu zdvihol náladu v miestnosti, a zostúpil z trónu. „Otoč sa a ukáž mi chrbát.“ Celaena sa zamračila, ale poslúchla. Princ zamieril k nej a kapitán pristúpil bližšie. „Cez toľkú špinu ich poriadne nevidím,“ posťažoval sa a obzeral si kožu, ktorá jej presvitla cez trhliny v odeve. „A ten príšerný smrad!“

Celaena sa mračila čoraz zlostnejšie. „Keď sa človek nemá kde okúpať, o parfume ani nehovorím, nemôže voňať tak fajnovito ako *vaša výsosť*.“

Korunný princ ťľoskol jazykom a pomaly ju obchádzal. Chaol a strážcovia ich pozorne sledovali, všetci s rukou na rukováti meča. Akože inak! Za necelú sekundu by princovi stihla prehodiť ruky ponad hlavu a rozdrviť mu hrtan reťazou, ktorá spájala jej okovy. Takmer by jej to stálo za to, len aby videla výraz na Chaolovej tvári. Princ